

Sabīne Košeļeva

VIENTULĪBAS MINISTRIJA

stāsti

821.174-32

Ko 880

Grāmata izdota ar Valsts Kultūrkapitāla fonda atbalstu

Aijas Andžānes vāka dizains

Vāka noformējumā izmantots attēls no Depositphotos.com

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Sabīne Košeļeva, 2019

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2019

ISBN 978-9934-0-8328-0

Saturs

1. Rauga pankūkas ar ķiršu ievārījumu un putukrējumu vai jauna kleita	7
2. Vešiņa, kas iekārdinās jebkuru vīrieti	19
3. Mazo cilvēku zemē	29
4. Mīnuss reiz mīnuss ir pluss	37
5. Bēdīgākā seja visā pasaulē	45
6. Matracis	55
7. Skārleta + Oļegs = LOVE	79
8. Vaskadrāna	89
9. Dzīve ir dāvāts zirgs	95
10. Vientulības ministrija	103

Rauga pankūkas ar ķiršu ievārījumu un putukrējumu vai jauna kleita

“Sievietei vienmēr lemts piederēt tam,
kurš prot viņai piekļūt un atbrīvot no apstākļiem,
kuros viņa nīkuļo...”

Onorē de Balzaks

“Viens, divi, trīs, četri,” Zita sēdēja uz nesaklātās gultas malas blāvas rīta saules pusizgaismotajā istabā un skaitīja tauku krokas uz vēdera. Ja saliecās maķenīt vēl uz priekšu, varēja saskaitīt arī piekto.

“Velns, kurā brīdī tās te saradās?” viņa, pie sevis dusmīgi nopūzdamās, domāja, aizvien kā noplēšamo kalendāru turpu šurpu ar pirkstiem pāršķirstīdama miesas slāni, kura dēļ nu vairs nespēja iestīvēties ne sarkanajā piegulošajā kleitā ar gaisīgajiem plecu volāniem, ne melnajos *skinny* džinsos ar bārkstīm, kas visā garumā piešūtas pie abām staru ārmalām.

Un satraukumam nūdien bija pamats, jo viduklis bija Zitas panākumu atslēga. Tas bija iemesls viņas pašapzinīgajai gaitai, virknei eksotisku ceļojumu un kopumā diezgan kā pa sviestu dzīvošanai. Viņas krūšu, vidukļa un

gurnu apmēru attiecība bija ideāla jau kopš brīža, kad uz pubertātes tikko skartās miesas vispār parādījās krūtis un gurni. Zitas ķermenis atbilda visiem pirmatnējiem un neapzinātajiem relišeriem, tā ka neviens vīrietis un arī attiecīgi orientētas sievietes nespēja paiet viņai garām bez alkainas blenšanas vai – pavisam lieliskas izdevības gadījumā – roku palaišanas.

Zita to pirmoreiz saprata 14 gadu vecumā, kad kādā drēgnā novembra sākuma otrdienas vakarā kopā ar draudzenēm bija aizsēdējusies bibliotēkā, pildot skolas projektu nedēļas uzdevumus. Meiteņu bariņu bija grūti nepamanīt, viņas skaļi smējās un jokoja, bibliotekārei vairākkārt nācās aizrādīt, tāpēc vīrietis Zitu jau bija noskatījis. Viņš sēdēja trīs galdus tālāk un lasīja tāsdienu laikrakstus, ik pa laikam vērojot, kā viņa pārējām norāda, kas un kā darāms.

Lai arī norādīt bija Zitas dabā, vēlāk dzīvē viņa iemācījās, ka vīriešiem norādīt nav pārāk gudri, jo tad pie kārotā tikt ir krietni vien grūtāk, ja ne pat neiespējami. Viņa sakostiem zobiem iemācījās paklausīt un pakļauties, jo vienīgi tā varēja tikt pie iespējas nemaksāt par īri un komunālajiem pakalpojumiem, labās vietās vērot kāda starptautiski atzīta mākslinieka uzstāšanos vai nedēļas nogalē aizsaut papusdienot kādā Maskavas vai Londonas restorānā un paklenderēt pa veikaliem.

Buktētajās tumšbrūnajās biksēs un pelēkajā bitlenē tērpiēs vīrietis, kuru sauca par Vladu vai Juri, nav svarīgi, piecēlās tieši pusotru minūti pēc tam, kad zvaigājošo meiteņu bariņš bija pametis periodikas lasītavu. No uztraukuma viņa elpa bija īsa un sekla. Gan tāpēc, ka

baiļojās – Zita varētu pazust viņa skatienam, gan tāpēc, ka satraucās par gaidāmo.

Taču Zita nepazuda. Atvadījusies no draudzenēm, kuras patiesībā nemaz neuzskatīja par draudzenēm, jo draudzēties īsti nebija Zitas dabā, viņa caur parku devās mājup. Tā kā ausīs viņai bija pleijera austiņas, kurās skanēja kaut kādi popsīgi mēsli, viņa nekādi nevarēja dzirdēt Vladu vai Juri, nav svarīgi, tuvojami.

Viņš saķēra viņu aiz vidukļa ar vienu roku, bet ar otru aizspieda muti un ievilka ejā starp publisko tualeti un saldējuma būdu, kuras otru galu nosprostoja atkritumu konteineri. Iesākumā viņa spirinājās un mēģināja kliegt, taču tam nebija nekādas jēgas. Vlads vai Juris, nav svarīgi, lai arī uztraucies, bija daudz lielāks un spēcīgāks.

Zita lieliski zināja, kas viņu sagaida. Skolas diskotēkās viņa ne vienu reizi vien bija mīcījusies ar vecāko klašu zēniem patrepē, ļaujot viņiem arī ieslidināt roku sev starp kājām, tiesa, nekad aiz apakšveļas. Krūsturis neskaitās.

Iemesls, kāpēc viņa nekad nelaida nevienu tālāk par biksīšu maliņu, nebija bailes, kautrība vai puritānisms. Zita vienkārši nekad nejuta pārlicību, ka šie puikas varētu zināt un mācēt ar viņu ko iesākt. Viens ir lakstoties, bravūrīgi brūķējot muti, bet pavisam kas cits – darīt. Turklāt darīt kārtīgi un ar jēgu, nevis virspusēji apgrābstīt pa bišķim no visa.

Tiešā un pārnestā nozīmē.

Tiesa, arī Vladam vai Jurim, nav svarīgi, kārtīga darīšana nebija plānā. Viņš bija ierobežots gan laikā,

gan telpā, turklāt tik sasodīti satraucies, ka pār pieri un deniņiem pilēja pēc sasutušiem sīpoliem smakojošas sviedru lāses. Viņa loceklis bija iespriegojis buktēto bikšu priekšu, tāpēc ātri bija kaut kas lietas labā jādara. Ar plaukstu arvien aizspiedis Zitas muti, viņš turēja viņas galvu pie tualetes betona sienas, bet ar otru roku tikmēr lūkoja atbrīvot meiteni no zeķbiksēm.

Zitai vairs nebija spēka spirināties pretī. Abas rokas viņa bija sažņaugusi dūrēs tā, ka nagi sāpīgi iespiedās plaukstu plānajā ādā. *Tas būs tikai viens brīdis*, viņa teica sev galvā gluži kā bērniībā, kad tēvs mēdza viņu slānīt ar pagarinātāja vadu. *Pacieties īsu brītiņu, domā par ko citu, domā par rauga pankūkām ar ķiršu ievārījumu un putukrējumu vai jaunu kleitu*, Zita aizvērtām acīm sevi pamācīja.

Sajutusi novembra vakara aukstumu uz stilbiem, viņa atvēra acis un gribot negribot ieskatījās varmākam acīs. Liels bija viņas pārsteigums, atskāršot, ka vīrietis ir sabijies ne mazāk kā viņa. Pēc neveiklas tūlāšanās ar rāvēj-slēdzēju, izvilcis savu stīvo loekli beidzot ārā, ar otru roku arvien turēdams Zitas galvu, viņš lūkoja to iebāzt starp meitenes pienbaltajām ciskām.

Tāču viņa nevis mēģināja atkal spārdīties, kliegt, kost vai jebkā citādi izrādīt pretestību, cik nu tas attiecīgajos apstākļos vispār bija iespējams, bet izliecās pretī kā kaķis pusdienlaika saulītē un aicinoši ieskatījās Vladam vai Jurim, nav svarīgi, acīs.

Ar to bija gana, lai varas pozīcijas tūlīt apmainītos vietām. Zita savu stilbu iekšpusē sajuta ko siltu un ķepīgu, bet roka, kas turēja viņas galvu, atlaidās. Vīrietis, pagalam apjucis, drudžaini bāza biksēs saļukušo loekli

un, acis nodūris, vēl noteicis “atvaino”, neveikli aizjoņoja pa taciņu prom tumsā.

Zita smējās. Viņas miesa drebēja, pār vaigiem cita pēc citas ripoja izbīļa un arī atvieglējuma asaras, bet viņa turpināja smieties. Tādu varas un triumfa apziņu viņa nebija sajutusi nekad mūžā, un viņai tas bezgala patika. Tovakar Zita acumirkli no pusaugu meitenes kļuva par pieaugušu sievieti, lai gan tīri tehniski tas notika pēc nepilna gada ar pirmo īsto brūtgānu viņa izlurkātajā dīvānā.

Ralfs par Zitu bija piecus gadus vecāks, proti, iepazīšanās brīdī viņai bija 15, bet Ralfam – 20. Viņš bija datorzinātņu otrā kursa students, kurš brīvajā laikā uzlauza dažādu interneta izložu algoritmus, tādējādi palīdzot ļaudīm tikt pie kārotajiem laimestiem, bet sev nodrošinot dienišķo iztiku. Viņš irēja istabu apskretušā četristabu komunālajā dzīvoklī, kur vienā telpā mīta neirotikas pārtis ar neaudzinātu suni, otrā – žurnālistikas studente, kas nedēļas nogalēs naktīs piestrādāja par bārmeni, bet trešajā – Kārlis, kurš gandrīz vienmēr bija mājās un naudu dzīvošanai ņēma sazin Dievs no kurienes.

Zita pie Ralfa ievācās vasarā pēc pamatskolas beigšanas. Viņa neizsakāmi vēlējās tikt prom no emocionāli trulās un infantilās mātes, kura vai nu strādāja, vai staigāja apkārt pa randiņiem, cenzdamās atrast kādu, kas vienā rāvienā atrisinātu visas viņas problēmas. Turklāt nebija tā, ka Ralfs Zitai nepatiktu. Patika. Nu, vismaz vairāk par citiem līdz šim sastaptajiem vīriešu dzimuma pārstāvjiem. Vai viņa bija iemilējusies? Noteikti ne. Ralfam gan, sēžot klēpī un ieskājot viņa pārsvarā neķemmētos matus,

Zita žūžojošā balsī apgalvoja pretējo. Žūžošanas prasmi viņa bija apguvusi teju nevainojami.

Tā kā Zita lieliski apzinājās, ka tik gudra, lai pati varētu skaldīt un valdīt, viņa nav, turklāt nebija jau arī nekādas saprašanas par to, kādā dzīves sfērā pilnveidoties, pēc pamatskolas beigšanas viņa iestājās arodskolā grāmatveža-lietveža programmā, lai iegūtu vismaz kaut kādu nebūt praktiski darba tirgū pēcāk pielietojamu izglītību. Pretēji vairumam kursabiedreņu jāstrādā Zitai nebija, jo Ralfs par visu parūpējās, savukārt viņa preti parūpējās par viņa ego (un ne tikai) apcubināšanu.

Tā tas turpinājās trīsarpus gadu, līdz Zita pabeidza arodskolu un sāka strādāt kādā lielā IT uzņēmumā par administratori. Tiesa, pa šiem gadiem viņa ne reizi vien aizstaigāja līdz citiem vīriešiem, Ralfam aizbildinoties, ka nedēļas nogali pavada pie mātes vai izklaidējas kopā ar draudzenēm, kuras viņš nekad netika redzējis. Saņemtās uzmanības apliecinājumu dāvanas Zita uzreiz nodeva lombardā, jo mājās no Ralfa neko nenoslēpsi, bet otru mobilo telefonu allaž turēja somas iekškabatiņā ar izslēgtu skaņu.

Darbs Zitu pārāk neinteresēja, tomēr tā bija iespēja apgrozīties cilvēkos, kuri pelna īstu naudu un brīvajā laikā uzturas sabiedrībā, kur Zitai pašas spēkiem bez citu palīdzības nekad nenonākt. Un viņas viduklis jau atkal nepalika nepamanīts. Tas bija iemesls, kāpēc viņu – tikko no skolas un pavisam bez pieredzes – pieņēma darbā, un tas bija iemesls, kāpēc biznesa attīstības nodaļas vadītājs mēnesi pēc darba gaitu uzsākšanas uzaicināja viņu vakariņās.